

Sanktuarium Przemienienia Pańskiego w Poznaniu przy Placu Bernardyńskim – ul. Długa 1

Kościół Przemienienia Pańskiego w Poznaniu został zbudowany w latach 1597-1603. Budowę rozpoczął ks. Kościelecki, ówczesny kanonik kapituły poznańskiej, który według przekazanego podania, podjął tę inicjatywę zainspirowany niezwykłym przeżyciem.

Złożony ciężką chorobą ks. Kościelecki miał sen, w którym ujrzał statuetkę Pana Jezusa. Jednocześnie usłyszał głos przyrzekający mu powrót do zdrowia, jeżeli uczyni ślub, że sprowadzi z podziemi kościoła św. Piotra w Rzymie znajdującą się tam statuetkę Zbawiciela i zbuduje dla niej kościół. Świątynia ta miała powstać w Poznaniu w pobliżu klasztoru OO. Bernardynów, a przy niej miały osiedlić się Ubogie Siostry Zakonu św. Franciszka.

Chory kapłan uczynił ten ślub, a pokrzepiony w drugim widzeniu zapewnieniem pomocy Bożej, po wyzdrowieniu w 1595 r. niezwłocznie rozpoczął starania o sprowadzenie statuetki Pana Jezusa. Za zezwoleniem papieża Klemensa VIII przywiózł ją z Rzymu do Poznania. Dzięki hojności ofiarodawców już w 1597 r. przystąpił do budowy świątyni, ale śmierć niestety przerwała tę pracę. Zmarł w tym samym roku, w którym położono kamień węgielny pod nowy kościół. Budowa została ukończona dopiero w 1603 r.

Widok kościoła z zewnątrz

Najpiękniejszą ozdobą tej świątyni była przywieziona z Rzymu statua.

Pierwotnie kościół miał tytuł Salwatora (Zbawiciela), ale ponieważ główny odpust przypada w nim na dzień 6 sierpnia, kiedy czyta się Ewangelię o Przemienieniu Pańskim na Górze Tabor, przybrał utrzymaną do naszych czasów nazwę Przemienienia Pańskiego.

Z budową kościoła łączyła się ściśle budowa klasztoru dla Sióstr św. Franciszka, które według ślubu ks. Kościeleckiego miały osiedlić się przy nowej świątyni i niejako otoczyć swoją opieką figurę Pana Jezusa. Tradycja przekazuje, że kanonik Kościelecki w czasie swojego pobytu w Rzymie w 1595 r. uzyskał od papieża Klemensa VIII dekret, mocą którego mieszkające wówczas przy Placu Bernardyńskim w Poznaniu świeckie tercjarki czyli Siostry III Zakonu św. Franciszka utworzyły zgromadzenie zakonne ze zwykłymi ślubami i klauzurą klasztorną. Przyjawszy regułę św. Klary, przybrały nazwę klarysek lub utartą w Polsce nazwę PP. Bernardynek.

Pierwsze fundusze na budowę nowego klasztoru przekazała około 1597 r. Anna z Rozdrażewskich Smoszevska, która po śmierci męża wstąpiła do zgromadzenia tercjarek poznańskich. Jej dotacja oraz ofiary zebrane przez ks. Kościeleckiego przyczyniły się do postawienia zabudowań klasztornych, wznoszeniem których po śmierci ks. Kościeleckiego kierował o. Fabian, ówczesny gwardian bernardynów. Dokończyła dzieła w 1603 r. Apolinary Czarkowska, druga po Smoszevskiej ksieni PP. Bernardynek.

Kościół Przemienienia Pańskiego przechodził różne koleje. W czasie najazdu Szwedów klaryski w popłochu opuściły klasztor. Kościół został zniszczony, a statua Pana Jezusa dostała się do jakiegoś domu heretyckiego. Po odejściu Szwedów została ona umieszczona w kościele św. Marii Magdaleny, skąd dopiero w 1753 r. przeniesiono ją ponownie do kościoła Przemienienia Pańskiego. Została umieszczona ponad wielkim ołtarzem, gdzie pozostawała aż do ostatniej wojny, otoczona nabożeństwem wiernych. Rozgłos o łaskach uproszonych przed tą figurą, rozchodził się daleko po kraju i przyciągał licznych pątników.

W początkach XIX w. klaryski zostały wydalone z Poznania. Na ich miejsce przybyły w 1821 roku Siostry Miłosierdzia św. Wincentego a Paulo czyli szarytki. Ich staraniem zabudowania klasztoru zostały powiększone, a kościół wewnątrz i zewnątrz ozdobiony.

Na specjalną uwagę zasługuje prezbiterium i znajdujący się w nim wielki ołtarz, który składa się z dwóch części.

Statua Zbawiciela przywieziona z Rzymu z kościoła św. Piotra

Pomiędzy oknami znajduje się otoczone wieżyczkami wgłębienie dla cudownej figury Pana Jezusa. Na szczycie środkowej wieżyczki umieszczono posązek św. Michała Archaniola, na bocznych Najświętszej Marii Panny i św. Józefa. Sama statua jest zasłonięta nowym obrazem przedstawiającym Zbawiciela na krzyżu, przy którym stoi św. Maria Magdalena, a z obydwóch stron krzyża widzimy w niemej boleści Matkę Bożą i św. Jana.

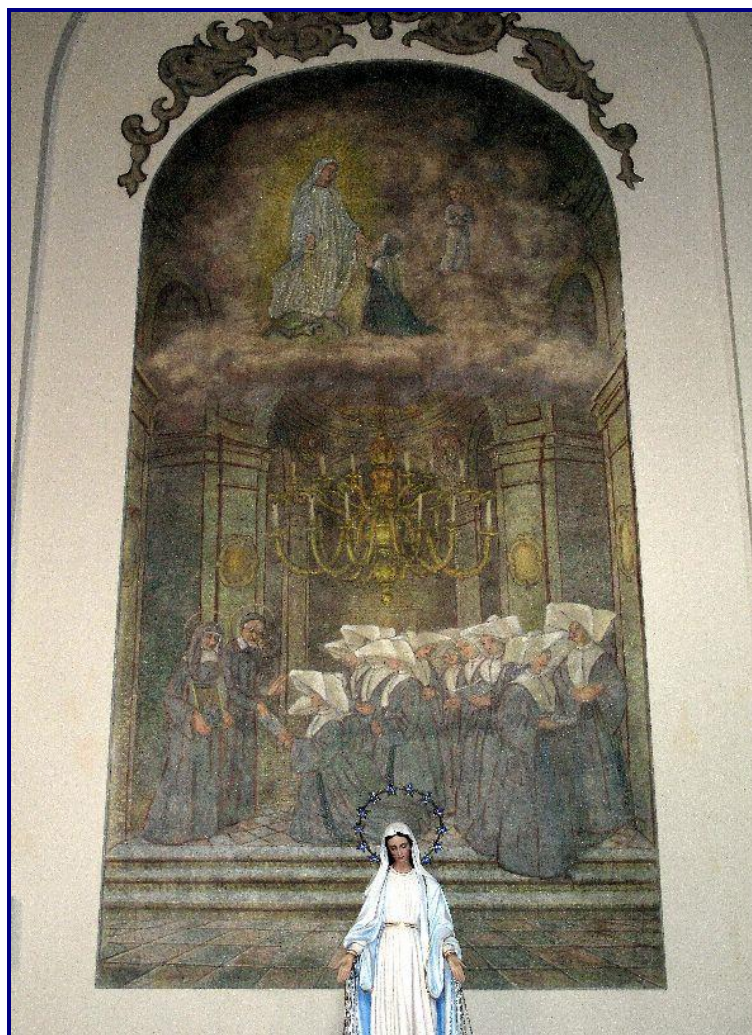
Przed figurą cudownego Pana Jezusa wznosi się właściwy ołtarz, na którego szczycie umieszczony jest pelikan karmiący pisklęta własnym ciałem, jako symbol Pana Jezusa, który swoim Ciałem i Krwią posila nas w Komunii św. Niżej, po obu stronach tabernakulum znajdują się dwie wypukłe rzeźby: Zwiastowanie i Nawiedzenie Najświętszej Marii Panny. Na bocznej ścianie znajduje się obraz, który przedstawia Przemienienie Pana Jezusa na Górze Tabor.

*Przemienienie Pana Jezusa na Górze Tabor
- kopia arcydzieła sławnego malarza włoskiego Rafaela*

W czasie II wojny światowej, w latach 1939-1945, kościół Przemienienia Pańskiego uległ poważnym uszkodzeniom. Próbowano zamienić go na schron przeciwlotniczy i w tym celu zrujnowano kompletnie całe jego wnętrze. Uratowano jedynie figurę cudownego Pana Jezusa, zniszczony w dużym stopniu wielki ołtarz, stacje Drogi Krzyżowej i organy.

Po wojnie, w latach 1946-1947, przystąpiono do odnowy pod kierunkiem prof. Taranczewskiego, przy czym starano się wydobyć pierwotny charakter malowideł i usunąć, w miarę możliwości, ślady wojennych uszkodzeń. Dziełem prof. Taranczewskiego jest też nowy obraz na ścianie, naprzeciw wejścia, który przedstawia dwa ważne fakty z historii Zgromadzenia Sióstr Miłosierdzia. U dołu: założyciel, św. Wincenty, i współzałożycielka, św. Ludwika de Marillac, wysyłają pierwsze Siostry Miłosierdzia z Francji do Polski. U góry: Matka Boska objawia się nowicjuszcze Sióstr Miłosierdzia, późniejszej siostrze, św. Katarzynie Laboure.

Obraz przedstawiający objawienie się Matki Bożej św. Katarzynie Laboure

Wręcza jej Cudowny Medalik, polecając za jego pośrednictwem szerzyć kult Niepokalanej i apostołstwo wśród chorych i grzeszników.

W roku jubileuszowym 1947, na 350-lecie sprowadzenia statuy Pana Jezusa z Rzymu, przeniesiono ją w uroczystej procesji do gruntownie odnowionego kościoła. Odtąd cudowna postać Zbawiciela znowu jaśnieje w ołtarzu, aby przemieniać złe czasy i błogosławić miastu i Ojczyźnie.

A lud nadal modli się przed figurą Pana Jezusa Przemieniającego, otrzymując wiele łask i dziękuje za powrót chorych do zdrowia, za szczęśliwie przebyte operacje, za to, że „strapienia nasze obraca w pocieszenie”.

**TRIDUUM
UROCZYSTOŚCI
ODPUSTOWYCH
W SANKTUARIUM PRZEMIENIENIA
PAŃSKIEGO
2017**

ROZPOCZYNA SIĘ 4 SIERPNIA / PIĄTEK /

MSZE ŚW. KAŻDEGO DNIA O GODZ. 8.00 , 10.00 , 18.00 .

6 SIERPNIA O GODZ. 16.30 UROCZYSTA MSZA ŚW.

ODPUSTOWA

Pod przewodnictwem J.E.Ks.Biskupa Grzegorza Balcerka

**Codziennie okazja do spowiedzi świętej.
Na uroczystości ODPUSTOWE zapraszają
Siostry Miłosierdzia św. Wincentego a Paulo
/www.filles-de-la-charite/tel.61-852-35-47
Poznań ul. Długa 1 /Pl. Bernardyński/**

Porządek nabożeństw w Sanktuarium

1. **Msza św.** jest odprawiana:

- w niedziele i święta o godz. 8⁰⁰ i 16³⁰
- w dni powszednie o godz. 18⁰⁰
- Pasterka o godz. 22⁰⁰ *Spowiedź św.*

Spowiedź przed każdą Mszą św.

2. W każdy czwartek odprawiana jest **Nowenna do Przemienienia Pańskiego**,
połączona ze Mszą św. o godz. 18⁰⁰.

3. **Uroczystości odpustowe** w kościele pw. Przemienienia Pańskiego odbywają się
w dniach od 4 do 6 sierpnia. Msza św. w te dni jest o godz. 8⁰⁰, 10⁰⁰ i 18⁰⁰.

W dniu 6 sierpnia o godz. 16³⁰ Mszy św. przewodniczy Ksiądz Biskup.

Codziennie jest okazja do spowiedzi św.

4. W Wielkim Poście **droga krzyżowa** odprawiana jest w każdy piątek o godz. 17³⁰.

5. Triduum Paschalne:

- > **Liturgia Wielkiego Czwartku** – godz. 18⁰⁰ – *czuwanie do godz. 21⁰⁰*
- > **Liturgia Wielkiego Piątku** – godz. 18⁰⁰
Droga Krzyżowa – godz. 17³⁰ – *czuwanie do godz. 21⁰⁰*
- > **Liturgia Wielkiej Soboty** – godz. 18⁰⁰ – *czuwanie do godz. 21⁰⁰*

6. Święta Zmartwychwstania Pańskiego:

Msza św. rezurekcyjna – godz. 6⁰⁰

Niedziela Wielkanocna – Msza św. – godz. 16³⁰

Poniedziałek Wielkanocny – Msza św. – godz. 8⁰⁰ i 16³⁰.

Adres Sanktuarium:

ul. Długa 1/2

61-848 Poznań

tel. +48 61 852 35 47

przemienienie15@autograf.pl